

Doğduğumuz Ev ve Aile Kaderimizin Temelidir!

Bu tespitimi kendi yaşantımdan kesitler paylaşarak sunacağım.

Küçükken hep anne ve babamın çok kuralcı, sürekli uyarı veren, biraz pasif insanlar olduğunu düşünürdüm.

Babamın bizleri karşısına alarak, evde ve sokakta nasıl davranmamız gerektiğini kendi bilinci ile aktarmaya çalışmasını, özellikle annemin hiç bitmeyen sabır ve istikrarla tembihlerde, telkinlerde bulunmasını ve kendilerine göre bizi terbiye etmeye çalışmalarını pek anlayamazdım. Biraz daha büyüyerek etrafımda gözlem yapabilir hale gelince, ailem ile başka ailelerin farkını anlamaya başlamıştım.

Özellikle bir komşumuzun ailecek yaşantıları dikkatimi çeker sürekli onlarla muhatap olduğumuz için mecburen seyredirdim. Bu aile ile kültür ve sosyo-ekonomik durum açısından çok farklı değildik. Fakat anne ve babalarımızın tutumları oldukça farklıydı.

Benim annem ve babam etrafına duyarlı olan, komşular rahatsız olur diye bizi gürültü yapmamamız için sürekli uyarı veren kimselerdi. Yaşlı bir teyze yolda kalmışsa ona su ve yiyecek ikram eden, komşularla selamı sabahı bilen, güler yüzlü insanlardı. Evimiz ise komşuların rahatça girip çıktığı, evleri kirlenir diye evde oynamasına izin verilmeyen komşu çocuklarının bile gelip rahatça oynadığı, kavganın ve gürültünün çok görülmediği sıcak bir yuva idi.

Fakat karşı komşumuz olan anne ve baba bu değerleri pek önemsemezdi. Evlerine genelde misafir

kabul etmez ve sürekli kavgaları eksik olmazdı.

Çocukları da kendileri gibi geçimsiz, asabi, yalancı ve merhametsiz yapıda yetişmişti. Onlarla her oyun oynamamızda ya canımızı yakarlar ya da eşyalarımıza zarar verirlerdi.

Bir defasında, bizler henüz küçük yaşlardayken birisi bu aileden olan iki çocuk sokakta oyun oynarken tartışmış ve birbirlerine vurmuşlardı. Bu ailenin babası olayı duyar duymaz eline aldığı bir sopayla diğer çocuğun evine baskın yaptı ve çocuğun babasının kafasını vurarak kanatmıştı. Bu saldırganlığını da çocuklarına "bizim kim olduğumuzu bilsinler" diye övünerek anlatmış ve bizler de tüm bunlara şaşkınlık içinde şahit olmuştuk.

Fakat bir başka gün kardeşim ile arkadaşı oyun oynarken kavga etmiş ve bağırma sesleri sokaktan gelince annem de hızla sokağa çıkmıştı. Ben de eyvah kavga büyüyecek diye korkarken; annemin onların yanına varınca başlarını okşadığını, güzelce oynamaları gerektiğini, anlaşılırsa evde yaptığı çörekten ikram edeceğini söylediğini duydum. Kardeşim ve komşu çocuğu hiçbir şey olmamış gibi ellerinde çörekle güzelce oynamaya devam ettiler!

Bu komşumuzun büyük kızı bize oturmaya gelmişti. Geldiğinde ablama yeni alınan terlik hoşuna gittiği için giymiş ve evine giderken de eteğinin altına saklayarak götürmüştü. Annem tüm bu olanları gördüğü halde, çocuktur annesi fark eder gönderir diye beklemişti. Şimdi söylersem koca kız utanır ayıp olur diye terliği geri istememişti. Fakat sonra ne ablamın terliği ne de bir özür geldi. Meğerse diğer çocuklarının da etraftan eşya çalarak getirdiklerinde, annelerinin onlara kızmadığını, hatta kendisinin de gelen eşyaları sevinerek kullandığını üzülerek öğrenmiştim.

Henüz 8-9 yaşlarındayken kardeşlerimle bahçede oyun oynuyordum. Çamurdan pastama mum ve süsleme için yan komşunun ağacından bir parça dal koparmıştım. Bunu gören rahmetli babamın bana ne kadar çok kızdığını halen hatırlıyorum. Bir daha her hangi bir ağaca zarar vermek mi? Başkasının bir şeyini izinsiz almak mı? Vallahi yolda para görsem almam ve almadım da!

Diyeceksiniz ki filmin sonu nasıl bitti? O aileye ne oldu? Ailenin özellikle oğulları büyünce mahalleli başta olmak üzere herkese zarar vermeye başladılar. Sonra iki oğlu da hapse girdi. Biri gasptan, diğeri de hırsızlıktan. Kızları da okumadılar. Vasat bir şekilde hayatlarına devam ediyorlar. Bildiğim kadarıyla halen ailelerinden gelecek maddi yardımlara muhtaçlar maalesef.

Peki ya bize ne oldu? Çok şükür anne ve babamın sevgileri ve fedakarlıkları sayesinde onca fakirliğe ve sorunlara rağmen; vatanına milletine hayırlı bir öğretmen, iki hemşire, iki terzi, bir makine operatörü olarak hayatımıza devam ediyoruz. Hepimiz güzel insanlarla hayatlarımızı birleştirdik, evlendik. Çocuklarımız oldu. Şimdilerde anne ve babamızın bizleri ne kadar güzel yetiştirdiklerini evlatlarımıza anlatarak, tıpkı onlar gibi örnek olmaya çalışıyoruz.

Yüce Allah bütün dostlarımıza hayırlı evlatlar ve komşular nasip eylesin. Sevgili Peygamberinin yoluna sadık olanlar arasına karıştırsın...

Fatma ÖZÇELİK

Sosyolog, Sosyal Hizmet Uzmanı, Karakter ve Değerler Eğitimi Uzmanı

Türkiye Aile Meclisi Yönetim Kurulu Üyesi

Ben Babamdan Öğrendim!

Sevgili babamın ve ailemin yanından ilk defa 14 yaşında sağlık meslek lisesine yatılı okumaya gittiğimde ayrılmıştım. Yatılı okuduğum için sınırlı tatil günlerinde ve çalışmakla geçirdiğim yaz aylarında kısa süreli görüşmelerimiz oluyordu. Zaten mezun olup 18 yaşına girince de sevdiceğimle evlenip gurbet ellere memur olarak çalışmaya gittim. Ondan sonra babamla olan görüşmelerimiz hep belirli sürelerle sınırlı ziyaretler şeklinde gelişti.

Kardeşlerimiz arasında babama en çok benim benzediğimi söylerler. Hatta halalarımınla her görüştüğümde bana sarılarak canım abicim diye bir başka severler. Fiziksel benzerliğimin farkındaydım ama tavırlarımızın ve düşüncelerimizin de çok benzediğini, pek çok şeyi ondan öğrenerek içselleştirdiğimi sonradan daha iyi anladım.

Babamın emekli olmadan önce yıllarca çalıştığı son işi, bir kuruyemiş fabrikasında gece bekçiliği idi. O yüzden ben evdeyken bile görüşmelerimiz sınırlı oluyordu. Geceleri yoktu. Gündüzleri sabah ve akşam gidip gelirken görüşüyorduk. Bir de öğlen namazı sıralarında. Evdeki vaktinin çoğunu arkadaki küçük odamızda uyuyarak geçiriyordu. Çünkü akşamdan sabaha kadar nöbeti vardı. O sırt üstü uyurken yanına gelir, dudaklarını her defasında hafif şişirip küçük bir balon gibi pıtlatarak ritimle nefes alıp vermesini sevgiyle izlerdim. Nefes alış verişleri ve dudaklarındaki pıtlama sesleri bana huzur verirdi. Babam bayram günleri dahil sürekli çalışıyordu. Çalıştığı o yıllar içinde evde kaldığı gecelerin sayısı 5-10 günü geçmemiştir. Neden hiç tatil yapamadığını sorardık biz de. En sonunda neden olduğunu kendisi açıkladı. Bir gün bu durumu konuşmak üzere patronunun yanına gitmiş ve “-Patron ben neden her gece

nöbete geliyorum? Hiç tatil yapamıyorum, ailemden uzak kalıyor ve yıpranıyorum. Başka bekçiler de var olduğu halde neden bana bunu yapıyorsunuz?” diye sormuş. Patronu da “-Bana bak Bekçi Efendi. Bilir misin insanın malı namusudur. Sen namusunu güvenmediğin birilerine teslim eder misin? Bütün mallarımı ve fabrikamı sana güvendiğim için emanet ediyorum. Senden başkası nöbet tutunca huzurla yatamıyorum.” Cevabını duyunca, babam sen de haklısın diyerek bu şartlarda çalışmaya devam etmiş. Onun bu güvenilirliği ve işyerine olan sadakatine karşılık, merhum ve muhterem patronu emeklilik hediyesi olarak Hacca göndermişti. İşimi sevmeyi ve işyerime bağlılığı, ben babamdan öğrendim!

Babam genç yaşlarında medrese eğitimi alıyormuş. İslam ilimlerinde ilerlemek istiyormuş. Evlenip askerliğini de yaptıktan sonra bile bu hedefinden vazgeçmemiş. Oysa dedem köyde işlerinin başına geçmesini, hayvanlar ve topraklarıyla ilgilenmesini istediği için anlaşmazlık yaşamışlar. Sonunda öfkesine yenik düşen dedem babamı, annemi ve henüz 2 yaşlarında olan ablamı bir kış vakti köylerinden kovmuş. Üstelik kendi eşyalarının önemli bir kısmını da vermeden adeta çulsuz çaputsuz yollamış. İmkanlar ölçüsünde sürekli ilim tahsil etmeyi, inandığı değerler uğruna bedel ödemeyi, ben babamdan öğrendim!

Köyünden sürülen babam çalışmak ve barınmak için Tatvan’a gitmiş. Bir akrabamızın yanında tek odalı viraneye dönmüş bir kulübede ailesiyle yaşamaya mecbur kalmış. Yanına sığındığı akrabalara yük olmamak ve ailesini geçindirmek için bir lokantada çalışmaya başlamış. Tatvan’ın kış mevsiminde dondurucu soğuklarında yürüyerek uzakta kalan işe gidip gelirken ağır bir zatürreye yakalanıp adeta ölüm döşeğinde günlerce yatmış. Hatta köyümüze ölüm haberi bile gitmiş. 50 yıldan fazla süredir çektiği astım ve KOAH hastalıklarının temeli o kış kıyamet zamanlarında atılmış. Başkasına muhtaç olmamak ve ailesinin helalinden geçimini sağlamak için her işte çalışabilecek kararlılığı, ben babamdan öğrendim!

Babam mümkün olduğu kadar kavga ve çatışmalardan kaçınırdı. Ama haklarını kanuni yollardan aramaktan da geri durmazdı. Kavga etmek yerine konuşmayı ve haklar konusunda helalleşmeyi tercih ederdi. Şirretlik yapmadan hakkımı aramayı, bağırmeden konuşmayı, saygılı ama sorgulayan olmayı, ben babamdan öğrendim!

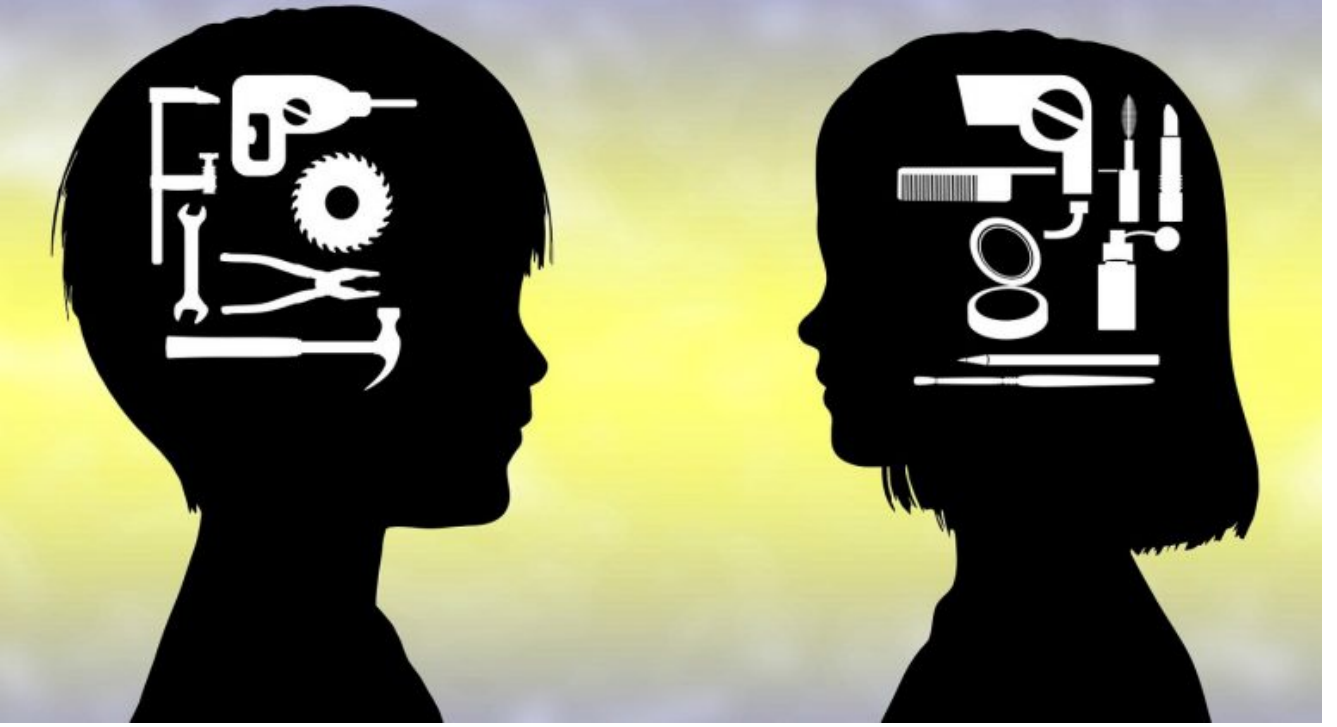
Kur’an-ı Kerimi okumayı hiç bırakmadı. Her gün düzenli okumaya ve hatim indirmeye devam etti. Hastalıklarının en şiddetli dönemlerinde bile namazını terk etmedi. Bizleri de uyardı ve namazın önemini sürekli hatırlattı. Vakti gelen namazını hemen eda edemezse huzurla oturamadı. Namaza devam etmeyi ve ibadet etmeyince rahatsız olmayı, ben babamdan öğrendim!

Kendimi bildim bileli babam hep hastaydı. Astım ilaçları, kısa mesafeli yürümelerde bile molalar vererek gidip gelmesi hayatımızın normaliydi. Son bir kaç yıldır sürekli yoğun bakıma düşecek kadar hastalıklar yaşasa da babamın ağzından bir kez bile isyan ve bıkkınlık ifadesi duymadım. Tam tersine bunca yıldır hastalığına rağmen yaşamaya devam ettiği için, çoluk çocuklarının mürüvvetlerini gördüğü için, annemle birlikte hacca gidip geldiği için, kısaca her şey için içtenlikle şükretmeye devam etti. Nasip olana razı olmayı, verilen nimetlere şükretmeyi, bela ve musibetlere karşı sabretmeyi, ben babamdan öğrendim!

Babamdan öğrendiğim başka çok şey var şüphesiz. Yazdıklarım bir çırpıda aklıma gelenlerdi. Bu sıralar yoğun bakımda tedavi gören sevgili babamın ve hastalık yaşayan tüm babalarımızın, hayırlı şifalara kavuşması, ahirete intikal eden mü’min babalarımızın cennet mekan olmalarını Rabbül Alemin olan Allah’ımızdan niyaz ederim.

Amin...

Toplumsal Cinsiyet Rolünü Örnek Vakada Görelim

Nihayet gündemde yer almaya başlayan İstanbul Sözleşmesi ile ilgili tartışmalar hızla devam ediyor. Toplumsal Cinsiyet Eşitliği adı altında bu sözleşmenin 3.Bölüm 12.Maddesinde sözleşmeye taraf ülkelerin “kadınların ve erkeklerin **toplumsal olarak klişeleşmiş rollerine** dayalı ön yargıların, **törelere, geleneklerin** ve diğer uygulamaların **kökünün kazınması** amacıyla kadınların ve erkeklerin sosyal ve kültürel **davranış kalıplarının değiştirilmesine** yardımcı olacak tedbirleri alacaklardır” talimatı var!

İstanbul Sözleşmesini imzalayan Hükümet Yetkililerine, Milletvekillerine ve kutsal bir metin gibi savunan KADEM gibi görüntüde müspet yapıllı STK'lara bu maddenin ne demek olduğunu bir türlü anlatamadık!

Mübarek Ramazan ayının sonuna geldiğimiz bu Cuma akşamında ailemle iftar sofrasında yaşadığımız bir olay üzerinden tekrar açıklamaya çalışacağım. Yüce Rabbim bana ifade edebilmemde, okuyanlara da anlayıp gereğini yapmalarında kolaylıklar lütfetsin!

Dünyalar güzeli kızım bu yıl 10 yaşına girdi ve şükürler olsun ki Ramazan orucunu da rahatsız olduğu bir gün dışında bizimle birlikte azimle tutarak eşlik etti. O yüzden iftar sofralarımız farklı bir hevesle beklenir ve iştahla yenilir oldu Elhamdulillah.

Sevgili Hanımım bahçemizde büyüttüğümüz üzüm ağacının yapraklarından çok lezzetli bir yaprak sarması yapmıştı. Herkesin yemeği dışında yaprak sarması da ortaya konulan geniş bir tabakta sunuldu. Sarma güzel olunca da iştahla yenildi. Son iki sarma kaldığında güzel kızımın önce birisini ağzına aldığı, daha onu çiğnemedi, sincaplar gibi yanağına depoladığını ve hemen hamle yaparak son sarmayı da ağzına attığını gördüm.

Doğal olarak hoşuma gitmedi ve üzgün bir tavırla -Kızım bu yaptığın hiç hoş değil! Hem sofradakilere karşı ayıp oldu hem de bir genç kız olarak sana ayrıca yakışmadı! dedim.

Kızım da geri durmadı hemen ve - Ne oldu ki? Genç kızlığımla ne alakası var? diye sordu.

Sofranın huzuru kaçmasın diye -Annen sana sonra anlatır. diyerek konuyu kapattım.

Yemekten sonra ben sofradan kalktığımda hemen annesine sormuş: -Babam niye öyle söyledi? Genç kız olmamla son dolmayı yememin ne ilgisi varmış? diye.

Annesi de öncelikle bir insan olarak sofradakilerden kaçırır gibi yemesinin kaba bir davranış ve görgüsüzlük olduğunu anlatmış. Genç kızlığının ne ilgisi olduğunu ise, kızların daha kibar, nazik, edepli, saygılı ve çevresine karşı daha şefkatli olması gerektiğini anlatmış.

Yani annesi kızına, kadına yönelik **Toplumsal Cinsiyet Rollerinden** birini öğretmeye çalışmış oldu.

İşte İstanbul Sözleşmesinin ve bağlı kanunların **Kökten Kazıma** (eradicating) emri verdiği Toplumsal Cinsiyet Rolü eğitiminin bir parçası da buydu. Ben ve Hanımım, sevgili kızımıza İslam dini esaslarıyla yoğrulmuş kadim kültür değerlerimize göre edep ve haya, hoşgörü ve saygı terbiyesini vermeye çalışarak aslında **SUÇ** işlemiş olduk.

İstanbul Sözleşmesinin **kökten kazıyın** talimatını verdiği bu aile terbiyesi uygulaması için, yine İstanbul Sözleşmesine dayanarak çıkarılan **6284 sayılı kanuna** göre ben bir "**kadın**" sayılan sevgili kızıma karşı "**kadına şiddet**" suçu işlemiş gibi oldum! Çünkü ciğerparem ve Umre dualarımın yaşayan karşılığı olan sevgili kızım, evden dışarı bile çıkmadan **155** veya **183** nolu telefonları arayarak "*babam bana psikolojik şiddet uyguladı, rahatça yemek yememi engelledi, kendimi onun yanında güvende hissetmiyorum, bana fiziksel şiddet uygulamasından korkuyorum, yemek yiyemedim aç kaldım*" gibi ifadelerde bulunmuş olsaydı resmen mahvolmuş ve hayatım kaymış olurdu! Ne şerefim ne de haysiyetim kalırdı! Evimden uzaklaştırılır ve belki de tutuklanarak hapse atılırdım!

Bu yazdıklarımı ilk defa duyanlar abarttığımı falan sanacak, ama hiçte öyle değil! Bu ülkede kendi evinde başka bir erkekle yatakta yakaladığı kızına, sadece tokat atıp kızdığı için hapis cezası alan ve paraya çevrilerek ödemek zorunda bırakılan babalar oldu! İnanmayan **bu haberi** okuyabilir.

İstanbul Sözleşmesinin çıkardığı manevi yangın ülkenin her yerini sarmıştır. Bu lanet sözleşme ve destek mevzuatları yüzünden ne İslam'ın, ne ahlakın, ne kültürün ve ne namusun hiç bir saygınlığı ve değeri kalmamıştır! Acil durum ilan edilerek bu tip sözleşme ve kanunların derhal islahı veya iptali gereklidir!

Şu anda görüntüde muhafazakar bir iktidarın olması nedeniyle İstanbul Sözleşmesinin tam uygulanmasını hissetmiyor olabiliriz. Hissettiğimiz kadarı bile felaket sınırlarında. Son 5 yılda evinden uzaklaştırma alan veya çeşitli nedenlerle mahkemelik olan aile sayısının 2 milyonu geçtiği belirtiliyor. Şiddet iddialı yansımaları sadece bu kadar. Yarın seküler zihniyetli bir iktidar olursa eşcinsel evlilikleri dahil her türlü sapkınlığın her hangi bir yasal düzenlemeye gerek kalmadan hayata geçeceğine emin olabilirsiniz! Zaten kimlik belgelerimizde cinsiyetsizleştirme uygulaması çoktan yapıldı. ETCEP projeleri ile çocuklarımızın zihinleri Milli olmayan eğitim müfredatları eliyle dönüştürülmeye başlandı. Her bakanlıkta KEFE (Kadın Erkek Fırsat Eşitliği) birimleri kurularak memurların hizmetiçi eğitimlerine de Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Eğitimleri konuldu. Yasal ve eğitimsel altyapı bitirildi! Sadece İstanbul Belediye Başkanının da ifade ettiği gibi **eşcinsel evliliklere "henüz toplumumuzun hazır olmadığı"** gibi bir ayrıntı kaldı. Zaten o kısım da 2-3 yıl içinde toplumsal dönüşümle sağlanır bu gidişle! Yasal altyapı sağ olsun muhafazakar iktidar tarafından güzelce(!) tamamlandı.

Bundan 10-15 yıl önce, dövme yaparak Allah'ın ve Peygamberinin lanetlediği günahı bile işleyen kişilere toplumun geneli ters bakar ve itici bulurdu. Şimdi ise daha ortaokuldan itibaren çocuklar dövme yaptırmaya başlıyor! Kimse rahatsız olmuyor. Hatta kıskanıp onlar da yaptırmak istiyor. Sonra da bunca

felaketler başımıza neden geliyor diye şaşırıyoruz saf saf.

Yani demem o ki, olmaz dediklerimiz oldu ve olmaya da devam ediyor! Kefere ve şeytanlar boş durmuyor, boş vermiyor!

Yüce Allah, Müslümanlara ve idarecilerine öncelikle hidayet ve sonra da basiret ve feraset versin!

İstanbul, CEDAW ve Lanzarote Sözleşmelerinden acilen çekilmeyi, bunlarla gelen yıkım kanunlarını da kaldırmayı TBMM'ye en kısa zamanda nasip etsin!

Şayet yapmayacaklarsa, onların yerine yapacak hamiyet sahibi Vekillerin tez zamanda seçilerek gelmelerini sağlasın!

Amin! Amin! Amin!

Ercan ÖZÇELİK
Türkiye Aile Meclisi Yönetim Kurulu Üyesi
Genel Başkan Yardımcısı

Kaynaklar:

Görselin Kaynağı: <https://medium.com>

İstanbul Sözleşmesi (İngilizce): <https://rm.coe.int/168008482e>

İstanbul Sözleşmesi (Türkçe): <https://rm.coe.int/1680462545>

<https://www.cumhuriyet.com.tr/haber/kizina-tokat-atan-babaya-740-lira-ceza-90315>

<https://www.ahaber.com.tr/chpli-ekrem-imamoglundan-escinsel-evlilikler-hakkinda-skandal-sozler>

<http://ercanozcelik.com/milletimizin-kaynagi-ailemiz-boyle-yok-ediliyor/>